

PF Daniel despre legătura dintre Fuga în Egipt și nașterea monahismului: Hristos face din exil binecuvântare

Părintele Patriarh Daniel a participat duminică la Sfânta Liturghie în Paraclisul istoric al Reședinței Patriarhale. În omilia sa, el a explicat înțelesurile spirituale ale evangheliei care relatează Fuga în Egipt a Pruncului Sfânt. Egiptul, țară a idolatriei și a robiei, avea să devină câteva secole mai târziu patria monahismului, adică a vieții sfinte.

Învățămintele acestei evanghelii sunt:

- Dumnezeu și îngerii săi le poartă de grijă copiilor și îi protejează prin familie și cei din jur, care sunt mâinile Lui milostive în viața acestora
- Mântuitorul devine încă din pruncie un om al durerilor, un om al suferinței
- Dumnezeu transformă suferința în biruință, exilul în binecuvântare, trecutul păgân în viitor creștin.
- În scrierile sfinte, se folosește cuvântul *anachorein* pentru fugă, ceea ce ne

trimite către simbolismul călătoriei spirituale, al retragerii în sine odată cu retragerea în pustiu (anahoreții de mai târziu au apărut prima dată tot în Pustia Egiptului)

- Profeția „nazarinean” se va chema nu se referă doar la Nazaret, ci și la o stare de spirit, de om drept, care-și făgăduiește viața lui Dumnezeu, asemenea nazireilor din Vechiul Testament

---

„Fuga aceasta în Egipt este o lucrare dumnezeiască, pe de o parte de ocrotire a vieții pruncului Iisus, iar pe de altă parte de împlinire a unei profeții și de împlinire a unui plan al lui Dumnezeu”, a spus Părintele Patriarh.

Egiptul ca țară a robiei

Relatarea că au fost uciși 14.000 de prunci pentru a-L ucide și pe Hristos nu se referă la un număr exact, ci „înseamnă toți copiii care se aflau atunci în Betleem și în ținuturile din împrejurimi”, a precizat patriarhul.

Menționarea bocetului Rahelei trimite la „tânguirea de altădată, când tinerii, copiii erau duși în robie”: Rahela i-a plâns pe cei exilați în Babilon, pentru că la Rama au fost adunați cei care trebuiau deportați.

„Această evanghelie ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos devine încă din pruncie un om al durerilor, un om al suferinței, așa după cum a prezis prorocul Isaia”, a afirmat patriarhul României.

Primirea Pruncului Sfânt sfințește țărâmul robiei

„Egiptul era considerat locul robiei, acolo au fost duși evreii ca sclavi, sau robi”. Dar „Fuga în Egipt a Mântuitorului Iisus Hristos transformă o suferință în biruință. Suferința exilului este transformată în binecuvântare”, a subliniat părintele patriarh.

„Deci Egiptul, ca țară a robiei și a idolatriei, (...) devine acum o țară care primește pe pruncul Iisus și îl adăpostește. Și astfel, fuga pruncului Iisus în Egipt transformă oarecum Egiptul, pentru că primește binecuvântarea pruncului Iisus”, a explicat părintele patriarh.

„De aceea, câteva secole mai târziu, în Egipt va înflori monahismul. Cei care au studiat textele biblice cu multă atenție a observat că Evanghelistul Matei folosește pentru cuvântul «fugă în Egipt / a fugi în Egipt», un cuvânt grecesc, *anachorein*, care înseamnă fuga în altă parte / fuga dintr-o situație dată, dintr-un teritoriu dat, în altă parte”, a precizat el.

„Și acest verb a dat mai târziu numele monahilor, care s-au numit anahoreți, adică cei care au fugit de lume, de patimile egoiste ale lumii, și s-au consacrat rugăciunii și pacificării sufletului prin post, prin rugăciune, prin nevoițe, prin smerenie multă.”

Căutarea nemuririi prin fuga în pustiu

„Astfel, Egiptul a fost binecuvântat de pruncul anahoret care a fugit în Egipt și binecuvântarea s-a văzut în mulțimea anahoreților, miile de monahi ai Egiptului.”

„În Egipt, faraonii și-au făcut morminte mari, piramide al căror vârf era îndreptat spre cer”, a mai spus Părintele Patriarh Daniel. „Și aceste piramide îndreptate spre cer cu vârful lor erau de fapt un strigăt după nemurire, după viața veșnică.”

„Ei bine, anahoreții, sau monahii, au găsit nemurirea nu prin privirea spre vârful piramidei, ci prin adâncirea, coborârea minții în inimă, adâncirea vieții spirituale și înnoirea vieții spirituale prin rugăciune neîncetată, prin post, prin nevoiță, prin lupta împotriva patimilor egoiste pentru pacificarea sufletului”, a continuat patriarhul.

Rodul acestei lucrări duhovnicești este unul cât de poate de concret și folositor comunității, mai menționează patriarhul, deoarece aceștia, „după ce au ajuns la o pace sufletească, la o isihie desăvârșită, lumea a început să-i caute” – pentru sfat.

„Deci exilul Pruncului Iisus, anahoret în Egipt, s-a transformat în binecuvântare pentru Egipt, după cum Babilonul, care a fost un loc de robie pentru evrei, a fost binecuvântat de Hristos, care a primit daruri de la regii, sau magii persani”, a adăugat el.

Astfel, a subliniat patriarhul, „Dumnezeu transformă un trecut apăsător, al răutății și al păgânătății, într-un viitor creștin, într-un viitor al popoarelor care caută pe Hristos pentru mântuirea lor”.

Nazarinean poate însemna și om sfânt

Evangelia mai relatează că Mântuitorul locuiește la întoarcere în Nazaret, ca să se

împlinescă profeția că nazarinean se va chema. „S-a dovedit că nu există niciun proroc care vorbește despre legătura lui Iisus cu Nazaretul”, a precizat părintele patriarh.

Dar, „după tâlcuirea Sfântului Chiril al Alexandriei, nazarinean poate însemna un om sfânt, un om duhovnicesc, o floare duhovnicească.”

„Și, deci, cuvântul nazarinean nu este un simplu locuitor al Nazaretului ci prin nazarinean se înțelege un lăstar sau o ramură sfântă, despre care vorbește prorocul Isaia, când zice că o mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar va da rădăcina lui”, a explicat el.

Acest lăstar din Arborele lui Iesei, care era tatăl Regelui David, este Mesia Însuși. „În limba ebraică *nețar* înseamnă ramură, mlădiță, lăstar sfânt care iese și crește din tulpina lui Iesei”, a spus Patriarhul Daniel.

„Așadar, nazarineanul aici are înțelesul nu atât de locuitor al Nazaretului, cât de om drept, care împlinește legea Domnului și care face juruință lui Dumnezeu și o menține. În timpul respectiv, exista o grupare de oameni evlavioși, numită nazirei, care practica această evlavie a fidelității față de legea Domnului.”

„Deci profeția nu se referă la un profet anume, ci la o stare de spirit, aceea a fidelității față de Dumnezeu, a credincioșiei, a evlaviei și a sfințeniei. Iar Iisus Hristos, mlădița, sau lăstarul care a ieșit din tulpina lui Iesei (...) este Sfântul care va arăta oamenilor calea sfințeniei a Mântuirii și a vieții veșnice”, a încheiat părintele patriarh.